

DRENTSE PATRIJSHOND

(Drentse Patrijshond)

Kraj pochodzenia: Holandia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 26.01.1995

Użytkowanie: jest idealnym psem dla holenderskiego myśliwego, który chce polować w zmiennym terenie bez pośpiechu i zbytniego wysiłku fizycznego. Pies ten pracuje w zasięgu broni i bez zbytniego oddalania się od myśliwego. W trakcie polowania wystawia zwierzynę w twardej stójce ze średniej odległości, wtedy czeka, aż myśliwy podejdzie blisko; jeśli trwa to zbyt długo, pies wraca do przewodnika. Opieka osoby polującej wydaje się być konieczną dla tego wyżła - posiada on duże zdolności adaptacyjne, które czynią go zdolnego do pracy wszelkiego rodzaju w polu i wodzie. Oprócz tego jest dobrym psem tropiącym i odnajdującym zwierzynę. Właściwości te są wrodzone, dlatego też wymaga niewielkiego szkolenia. Z uwagi na jego łagodny charakter, należy unikać treningu przy pomocy siły.

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły.
Seksja 1 - Wyżły kontynentalne.
Typ „spaniel”.
Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

W szesnastym wieku rasę zapoczątkowano przy pomocy Spionen (nazywanym także Spanjoelen), który przybył do Francji z Hiszpanii.

W Holandii psy te były nazywane „psami na kuropatwy”. We wschodniej części kraju, szczególnie w prowincji Drenth, zachowano czystość krwi poprzez unikanie krzyżowania z innymi rasami, co miało miejsce w innych częściach kraju. 15 maja 1943 roku rasa została uznana przez Raad van Beheer Związku Kynologicznego w Holandii. Była intensywnie promowana przez barona van Hardenbroek, pana Van Heek Jr. i pana Quartero. Rasa ta jest spokrewniona głównie z małym munsterlanderem i wyżłem francuskim. 5 czerwca 1948 roku założono klub rasy, Holenderski Verienging „Holenderski Wyżeł na Kuropatwy”.

WYGLĄD OGÓLNY:

Pies o dobrych proporcjach, ukazujących siłę i zdolność rozwinięcia prędkości koniecznej dla psa myśliwskiego. Jest cięższej budowy niż mały munsterlander, jego budowa jest inna niż u wyżła niemieckiego długowłosego, od którego różni go krótsza głowa. Kufa jest bardziej stę-

piona i lżejsza z powodu suchych, nieobwisłych fafli, co sprawia, że głowa wydaje się być mniej ciężka niż u poprzednika. Jego tułów jest nieco dłuższy od wysokości w kłębie, zatem wydaje się być lekko wydłużony. Szata, choć niezbyt rozległa na ciele, wygląda na długą z powodu dobrze owłosionych uszu i ogona, nieco bogatsza szata u nasady szyi i na klatce piersiowej, frędzle na uszach, przednich i tylnych nogach oraz na ogonie.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Posłuszny, lojalny i inteligentny; cechy te sprawiają, że jest wartościowym towarzyszem myśliwego oraz bardzo poszukiwanym zwierzęciem domowym.

GŁOWA:

Mózgoczaszka:

Czaszka: dość obszerna i nieznacznie zaokrąglona. Wzdłuż linii środkowej znajduje się ledwo dostrzegalna bruzda z płytkim stopem w połowie umiarkowanie rozwiniętej potylicy. Łuki brwiowe dobrze rozwinięte.

Przełom czołowo-nosowy (stop): widoczny z profilu i od przodu, czaszka pochylona stopniowo ku kufie.

Trzewioczaszka:

Nos: wierzchołek nosa dobrze rozwinięty i brązowy; nozdrza szeroko rozwarte.

Kufa: klinowatego kształtu, stępiona na końcu, bez jakichkolwiek oznaczeń przechodzi w jamę oczną. Górna linia nosa jest szeroka, nie powinna być łukowata (bardzo lekkie zakrzywienie w górnej części jest dozwolone, rzymski nos jest niewłaściwy).

Fafle: raczej cienkie i suche.

Uzębienie: silne i zdrowe, zgryz nożycowy.

Policzki: umiarkowanie rozwinięte, zwężające się stopniowo ku kufie.

Oczy: owalnego kształtu i średniej wielkości z dobrze przylegającymi powiekami; koloru bursztynowego, ani za ciemne, ani za jasne; szeroko rozstawione i osadzone tak, że są dobrze chronione.

Uszy: wysoko osadzone, szerokie u podstawy, bardziej spiczaste niż u wyżła niemieckiego długowłosego. Ich nasada przechodzi w głowę bez jakiegokolwiek zagięcia. Zaokrąglone końcówki pociągnięte do przodu powinny sięgać trzy palce poza wierzchołek nosa. Nie za ciężkie. Wierzch uszu pokryty obfitym, falistym włosiem, lecz nie kręconym. Obramowanie wnętrza obficie owłosione.

SZYJA:

Potęźna, średniej długości, raczej krótka niż długa, tworząca gładką linię pomiędzy głową a tułowiem. Szyja dłuższa niż pożądana nadaje psu bardziej elegancki wygląd, lecz pozbawia mocy i dlatego jest niewłaściwa. Podgardle jest nietypowe dla wyglądu tego suchego, zgrabnego psa i dlatego jest niedopuszczalne.

TUŁÓW:

Grzbiet: gładka linia ze stosunkowo długiej szyi do poziomu boków i łędźwi, kończąca się lekko ściętym zadem.

Plecy: potężne, średniej długości, niezbyt długie, dające razem z dobrze ukątownym przodem i tylnymi nogami wrażenie wydłużenia.

Uda: silnie umięśnione.

Zad: szeroki i długi, lekko ścięty.

Klatka piersiowa: głęboka, dość obszerna, dosięgająca poziomu łokci; wąska pierś nie sięgająca łokcia jest bardzo niepożądana. Długo pociągnięty mostek, dobrze wysklepione żebra, ani spłaszczone ani beczkowata, tylne żebra widoczne.

Linia podbrzusza: nieznacznie wcięta.

OGON:

Osadzony raczej wysoko, dosięgający stawu skokowego. Górna połowa opuszczona, a dolna lekko zakrzywiona w górę. Z wyjątkiem nasady ogona, bogato pokryty frędzlami z obfитоścią zmniejszającą się do wierzchołka ogona. W czasie pracy noszony poziomo, nigdy powyżej linii grzbietu; właściwością tej rasy jest to, iż w czasie pracy ogon porusza się po okręgu, szczególnie wtedy, gdy pies łapie odwiatr.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Barki i ramiona: łopatką i ramię długie, kątowne tak dobrze jak pomiędzy ramieniem, dające prosty, gładki wygląd nóg.

Łokcie: blisko ciała, bez odchylenia do wewnątrz lub na zewnątrz tak, że nie przeszkadzają w poruszaniu się.

Przedramiona: proste i mocno umięśnione.

Staw skokowy: silny, o mocnym kośćcu.

Nadgarstki: niewychylające się do wewnątrz i na zewnątrz, nieznacznie pochyle.

Przednie stopy: okrągłe lub owalne z napiętymi, łukowatymi, silnymi palcami i solidnymi opuszkami.

Kończyny tylne: dobrze rozwinięte, szerokie i dobrze umięśnione.

Uda i podudzia: biodra, uda i podudzia dobrze kątowane, ani zbyt wklęsłe, ani zbyt wygięte w bok, w postawie statycznej całkowicie pionowe.

Staw skokowy: dobrze opuszczony.

Śródstopia: krótkie, nie odwrócone ani do wewnątrz, ani do zewnątrz.

Tylne stopy: takie same jak w kończynach przednich.

CHODY:

Dobrze kryjący, zachowujący równowagę z dużym zasięgiem, ani wąski ani szeroki w klusie, bez jakiegokolwiek falowania lub przechyłania w bok, bez obracania się łokci i stawów skokowych; wraz ze wzrostem prędkości skłonny do kroczenia, wszystkie cztery kończyny skupiają się bardziej przy środkowej linii ciała (sznurowanie).

OKRYWA WŁOSOWA:

Włos: gęsty, dobrze pokrywający ciało, falujący, płaszcz niezbyt długi. Na szyi i górnej części klatki piersiowej, gdzie inne rasy psów mają kryzę, włos jest dłuższy, na uszach występuje długa, falująca sierść. Uszy, boki kończyn przednich i tylnych, tył ud i ogona są ozdobione frędzlami. Stopy z gęstym włosiem pomiędzy palcami.

Umaszczenie: białe z brązowymi lub pomarańczowymi łatanami, możliwe podpalane znaczenia, cętkowane lub nie, mniej pożądane, lecz nadal dopuszczalne są płaszcze tych kolorów.

WZROST:

Wysokość w kłębie: 55 - 63 cm

Kilka centymetrów powyżej podanych są dopuszczalne, o ile właściwe proporcje są zachowane.

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodujące odpowiednie obniżenie oceny.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.